

Udgift for Statskassen. Saaledes som det oprindelig fremkom fra Finansministeren, var det beregnet at ville medføre en Udgift af omtrent 5 Mill. Kr., men den Behandling, som har fundet Sted i Folketinget, har bragt dette Beløb til at stige saa meget, at det er ikke sandsynligt, at man vil kunne komme igennem under 8 Mill. Kr. Disse Tal viser i sig selv, i hvilken Grad man har søgt at imødekomme de mange Ønsker, som Tjenestemændene har henvendt til Regering og Rigsdag i denne Anledning, og jeg kan ikke undlade at sige, at jeg vilde finde, at der var Grund til at føle sig skuffet, hvis de imødekommede Bestræbelser, som her har fundet Udtryk, ikke ogsaa finder Anerkendelse fra Tjenestemændenes Side.

Jeg skal hermed tillade mig at indstille til det høje Ting at vedtage det her foreliggende Lovforslag.

Piper: Den højtærede Finansminister har jo nu gjort Rede for de Forandringer, der er foregaaet med Lovforslaget i det andet høje Ting. Det har været almindelig erkendt, at den Bestræbelse, der var oppe i Fjor for at komme Tjenestemændene til Hjælp under Dyrtiden, var rigtig, og at man burde fortsætte i det Spor. Jeg for mit Vedkommende kan udtale min Tilslutning til, at man i Folketinget har ændret Forslaget, saaledes at det er blevet en fortsat Dyrtidshjælp og ikke, saaledes som foreslaaet oprindelig af Regeringen, kun gældende for Aaret 1916, hvorved der jo vilde være blevet 5 Maaneder, hvori der ikke var udbetalt nogen Dyrtidshjælp. Den højtærede Finansminister oplyste ogsaa, at den med dette Lovforslag forbundne Udgift nu var steget fra 5 Mill. Kr. til 8 Mill. Kr. Dette er en meget betydelig Forøgelse af Udgiften, men naar den højtærede Finansminister er gaaet med hertil, saa har vi andre jo deri en Borgen for, at det ogsaa er finansielt forsvarligt. Det skulde da synes, som om man med en saa betydelig Merudgift ogsaa maatte kunne have vakt almindelig Tilfredshed. Dette er jo desværre ikke Tilfældet. Medens det Andragende, som i sin Tid indgik fra Tjenestemændene, gik ud paa, at samtlige Tjenestemænd maatte faa et Tillæg af 240 Kr., har Regeringen i sit Forslag trukket en Grænse, saaledes at kun Tjenestemænd med 3,000 Kr. og derunder kan faa dette Dyrtidstillæg. Det er det samme, der her har gentaget sig i Aar, som vi var Vidne til i Fjor. I Fjor stilledes ogsaa et Dyrtidsforslag med en

Grænse, der laa et langt Stykke længere nede. Dette paatalte vi fra vor Side under Forhandlingen og søgte at bringe Grænsen højere op. I Fjor blev Flertallet imidlertid staaende ved 2,150 Kr. Jeg tror dog ikke, at det var klogt, hvad der skete den Gang. I Aar har man indrømmet det. Vi vilde gerne have haft Forslaget om Dyrtidshjælp bragt op til en højere Lønsats, men det lykkedes ikke i Fjor. Vi anviste ogsaa Vejen til eventuelle Besparelser ved, at man ikke gav de ugifte det samme Tillæg som de gifte. I Aar er dette blevet accepteret, idet de ugifte faar det halve af det, der ydes de gifte i Dyrtidshjælp, og man har sat Grænsen op til 3,000 Kr. Vi mener imidlertid, at denne Grænse i alt Fald burde have været sat højere oppe, hvis man ikke vilde have fulgt det, som Tjenestemændene i deres Andragende ønskede, fuldt ud. Det er en fejltagtig Betragtning, naar man mener, at Tjenestemænd med 3,000 Kr. er saaledes stillede, at de ikke mærker noget til Dyrtiden. Det er jo erkendt baade fra Regering og Rigsdag, at der bør være en Stigning i Tjenestemændenes Løn efter det Ansvar, der paalægges dem, og der stilles jo større Krav til dem, der indtager højere Tjenestestillinger, ligesom hele det Niveau, hvori de skal bevæge sig, er et andet end det, som Tjenestemændene med de smaa Lønninger færdes i. Derfor bør man ogsaa ved et saadant Dyrtidstillæg tage Hensyn til denne Gradsforskel, som man fra alle Sider har været enig om bør være til Stede, og Dyrtidshjælpen bør derfor, hvis man ikke vil gaa op til at give den til alle — maaske med Undtagelse af de Tantième-lønnede, som jo gennem den forhøjede Tantième, som den forøgede Virksomhed ved disse Statsforetagender giver, har faaet Erstatning —, i alt Fald ogsaa komme dem til gode, som har en Løn, der er ikke saa lidt højere end de 3,000 Kr., man er blevet staaende ved.

Den højtærede Finansminister har jo i det andet Ting oplyst, at den finansielle Side ikke vilde betyde ret meget. Det er mig derfor uforstaaeligt, at man, naar man ikke tager i Betænkning at forøge Udgiften fra 5 Mill. Kr. til 8 Mill. Kr., viger tilbage for de relativt faa Tusinder Kroner, som det kunde dreje sig om, naar man ogsaa vilde gøre Ret og Skel overfor de Funktionærer, som tilhører, jeg vil benævne det Mellemlassen, og som i fuldt Maal føler Dyrtidens Tryk.

Jeg vil gerne tillade mig at forespørge den højtærede Finansminister, om